se zákonem. Protože pak úřad vyloučení st-le z přípr. služby vyslovil ze všech tří výše zmíněných důvodů jako celku, stačí, když i jen jeden z důvodů těch není dostatečně skutkově založen, a když také není odůvodněn úsudek o těžkém porušení povinností, aby bylo celé rozhodnutí zrušeno podle ustanovení §u 6 zák. o ss.

Č. 5412.

Státní zaměstnanci: Státní zaměstnanec, který nastoupil civilní službu státní až po 1. lednu 1923, nemá podle § 7 zák. č. 394/1922 nároku na jednotný drah. přídavek zvýšený podle rodinného stavu, třebas do konce prosince 1922 konal službu vojenskou (jako účetní rotmistr).

(Nález ze dne 23. února 1926 č. 3536.)

Věc: Josef D. ve S. proti ministerstvu spravedlnosti o drahotní přídavek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad žádost st-lovu za přiznání drah. přídavku na manželku a dvě dítky vzhledem ke striktnímu předpisu § 7 zák. z 30. prosince 1922 č. 394 Sb. Žadatel nepřestoupil z voj. služby bezprostředně do civ. služby státní, nýbrž vstoupil po čtrnáctiměsíčním přerušení do nového stát. poměru služebního. Ježto se tak stalo po 31. prosinci 1922, přísluší mu podle cit. zákonného předpisu jednotný drah. přídavek ve výměře pro svobodné zaměstnance. Důvod, pro který žadatel opustil voj. službu, je pro posouzení otázky přídavku nerozhodným.

Rozhoduje o stížnosti, uvážil nss toto:

Při řešení daného sporu jde toliko o správný výklad předpisu § 7 zák. č. 394/1922, který ustanovuje, že stát. zaměstnancům, civilním i vojenským, kteří nastoupí státní službu po 31. prosinci 1922, přísluší pouze služné, místní přídavek a jednotný drah. přídavek ve výměře pro svobodné zaměstnance, který postupně dle zásad § 5, odst. 2 a 3 bude snižován až do úplného zániku. St-l má za to, že se ho tento předpis netýče, protože se u něho nejednalo při vstupu po 1. lednu 1923 do civilní státní služby o službu počáteční, nýbrž pouze o přestup z jednoho odvětví státní správy do druhého, neboť on byl z voj. služby propuštěn dnem 31. prosince 1922 proti své vůli a beze svého zavinění, tedy bezdůvodně, ač měl již od r. 1920 v ruce certifikát, ač měl již zkoušky potřebné ke vstupu do soudní služby, ač měl již slib, že bude co nejdříve jmenován a byl již od r. 1915 ženat, o němž nelze tedy tvrditi, že ze služby voj. vystoupil dobrovolně čili, že ji opustil a proto také není důvod, pro který byl propuštěn z voj. svazku, pro posouzení otázky přídavku nerozhodný.

Ale tento výklad § 7 cit. zák. nemohl nss uznati za správný. Ustanovení to zní zcela všeobecně, mluvíc o stát. zaměstnancích, kteří nastoupí stát. službu po 31. prosinci 1922, tedy zřejmě o takových, o nichž nelze tvrditi, že stát. služba, kterou konali po 31. prosinci 1922, byla nepřetržitým pokračováním jejich stát. služby z r. 1922, jako tomu jest u stát. zaměstnanců, jejichž služ. požitky

jsou normovány v předcházejících předpisech §§ 1—6 cit. zákona. K takovým stát. zaměstnancům, o nichž je řeč v § 7, náleží také st-l, neboť on byl toliko do 31. prosince 1922 ve svazku vojenském jako účetní rotmistr, byv však z něho tímto dnem propuštěn, nezastával dne 1. ledna 1923 vůbec žádnou službu státní, nýbrž nastoupil službu takovou teprve dne 1. března 1924, tedy po 14měsíční přestávce, byv jmenován soudním kancelistou u okr. soudu v S.

Skutečnosti, které st-l na podporu svého stanoviska uvádí, jsou vzhledem k uvedené naprosto jasné textaci § 7 zák. č. 394/1922 zcela bezvýznamné, neboť v předpise tom (a ovšem ani v jiném ustanovení tohoto neb jiného pozdějšího zákona) není učiněno žádné výjimečné opatření na prospěch těch, kdož sice nastoupili státní službu teprve až po 31. prosinci 1922, ale zastávali aspoň do 31. prosince 1922 nějakou službu státní, tím méně pak lze z předpisu toho dovozovati, že by záleželo na tom, proč u nich nastalo dnem 1. ledna 1923 přerušení státní služby a zda by podle své tehdejší kvalifikace byli mohli hned 1. ledna 1923 pokračovati ve službě státní ,kdyby jim již tehdy bylo bývalo propůjčeno pozdější jejich místo ve státní službě, nebo že by dokonce měla v tom směru nějaký význam okolnost, že již před 1. lednem 1923 byli ženati. — — — —

Č. 5413.

Četnictvo: Předpis čl. IV, posl. odst. vl. nařízení č. 34/1923 o zastavení vyrovnávacího přídavku četnického podle § 24 zák. č. 186/1920 koncem prosince 1922 — odporuje zákonu.

(Nález ze dne 23. února 1296 č. 3551.)

Věc: Karel K. (adv. Dr. Viktor Svoboda z Prahy) proti ministerstvu vnitra o vyrovnávací přídavek.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím zamítnuta byla žádost st-le o vyplácení vyrovnávacího přídavku po 1. lednu 1923 vůbec, zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l, kterýž byl dne 1. dubna 1920 presentován u četnictva jako četník na zkoušku, byl při provádění zákona z 1. července 1920 č. 186 Sb. zařazen do III. plat. stupnice, při čemž mu na základě § 24 cit. zák. přiznán vyrovnávací přídavek per 1114·44 Kč ročně. Když po svém def. převzetí byl dnem 1. listopadu 1921 zařazen do IV. plat. stupnice, snížen mu přídavek tento o 276 Kč ročně, a stejně snížen o dalších 540 Kč ročně, když st-l postoupil dnem 1. ledna 1922 do VI. plat. stupn. Končeně byla st-li dnem 1. ledna 1923 další výplata vyrovn. přídavku zastavena na základě zák. z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. a vlád. nař. z 15. února 1923 č. 34 Sb.

Ve své žádosti z 29. dubna 1924, podané na min. vnitra, dovozoval st-l, že vyrovn. přídavek byl zákonem č. 186/20 normován jako přídavek stálý, kterýž neměl býti snižován ani odvolán, poukazoval na to, že 31. prosince 1921, kdy byl pohotovostní přídavek zrušen, měl mu naopak přídavek vyrovnávací býti zvýšen, a žádal jak pro minulost tak pro budoucnost nezkrácené jeho vyplácení.